



**אצ'זון הילבח**  
ה"ה, אמור להסכך בעקב  
אשרוג סס סס' ג'  
אומר להסכך במקום  
וישמשת מילוי פ"ג ית פס' ג'  
ה"ה נזקנתו לדביך כי פ"ג קפָּה  
פס' ג'.  
ס"ר קפָּה פס' ג'  
ה"ה, ז"כ קפָּה פס' ג'

מסורת הראב"ד

דרה ודריש לkish מלטה באפי נפשה היא, ולפירושו למלטה נמי אתה, ומילטה  
דרב יוסף לחוד ודריש לkish לחדור, דהוא דרב יוסף בעקבה ממש' ובאשטו נהה  
כדרמאינין בהדייא, והא דריש לkish אפילו באשטו שאינה נהה ומאי עקבה מקום  
הטנופת, ורב יוסף וריש לkish לא פליגי בעיקרה דמלטה אלא בפירושו  
דרברייתא, דמר מוקים לה בעקבה ממש כפושטה ובאשטו נהה, וממר מוקים לה  
כאשה סתום בין נהה לבין שאינה נהה כפושטה, ומאי עקבה מקום הטנופת. ואנן  
ליית לנו לאכזרעוי בהא מילתא ורמשעה שמים הוא. מיהו מידי איסורא לא נפיק  
ונקטיין כתרווייו לחומרא דאסור להסתכל בעקב אשטו נהה, וכן העקב  
נלמוד לכל מקום המכוסה שכבה שמא יבוא לידי הריגל. ואסור להסתכל בה  
במקום הטנופת ע"פ שאינה נהה. ועוד דאייכא למימר נמי דלא פלייגי אלא מד'  
מוקים לה הבי וממר מוקים לה הבי ותרווייוו סבירא להו כהדרין וועוד תניא <sup>ש</sup>  
בעכורה תהיה יראתו על פניכם לבתיה תחתאו, יראתו על פניכם זו בושה,  
לבטלתי תחתאו מלמד שהבושה מביאה לידי יראות חטא, מכאן אמרו סימן יפה  
הוא לאדם שהוא ביישן, אחרים אומרים כל והמתבונש לא במירה הוא חוטא.  
ומייא שמעייןן דאסור להסתכל במקום הטנופת כלל, שככל המסתכל במקומות  
הטנופת אין לו בושת פנים. ועוד דקא מגרא יציר הדעת בנפשיה כמו שאנו

כתב רב אהא זיל' וסיא שלילו ואשה שקבעה לה זמן לדאייתה נאמנת לומר לאראיתי, דאמר ונזהה רב היננא בר כהנא אמר שמואל מניין לנדה שספורת לעצמה שנאמר וספרה לה לרעתה. מיהו היכא רוחזקה גורה בשכנותיה כגון דלבשה מנא ויזות לבשה בימי נורתה, ואמרה לבעה תורה אני, אינה נאמנת דאמר רב יהוזה ונדה רוחזקה נודה בשכנותיה לוקה עליה משום נורה, אלמא בוראי משונן ליה. ותנן גמי בכתובות בפרק המדריך ומושבתו נורה, ואקענין אי דידע ניפרוש, אי דלא ידע נסמוד עילוה, ואוקימנא כדרכ' יהודא דבי והאי גונן לא מביע לייה למסמך עילוה, אלמא לא מהימנא. מל' האלול וח' והיכא דאמרה טנאה אני ותורה נאמינה תורה אני, לא מהימנא דהא שוויית לנפשה חתיכה דאסטרוא, אבל אם נתנה אמתלא לדבריה נאמנת ונזהה, היכי ודמי אמתלא, כי ההוא מעשה דשמואל דאמרה ליה טמאה אני והדר אמרה ליה טהורה אני, ואמר לה שמואל אמר לו טמאה ועכשו תורה; אמרה ליה לא הות בחילוי היהיא שעתא, ובכע מיניה שמואל מרוב ואמר ליה נאמנת, והכ' אייא בירושלמי בסוף ג' ב'.

גיטש תדרישנו

) דמגאָד יוֹתֵר, וְגַם מִרְיַיק

ג. בעקבות ממש. ע' ס"ט (מי קהה ס"ק ז) דבר רגנלו מעני והבי' וכלה' והפרישה בריבוי הא' ולכון תחומו על הרשא' א' עי'יס.  
 ד. וונקטין מתרז'ו וויל'ו לחומרא'. ע' ס"ט (זקונה ס"ק ז) ALSO שלומוד מרובי רגנו הנל' ש' בטפסקה ביראים אלו ידכל הניא דפליגו רוכנותה

ונגורות הרגל, מאיין לנו לאסורו. אלא שיש לסמור את דבריהם ממה שאמרו בחיצוננה <sup>שאינו שי</sup> כיוצא בו לא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ שמא יאכלנו בדברים טמאים ואמרינו בדברים טמאים ס"ד אליא אימתם דברים שאין מותוקניין. והותם וראי על שלוחן אחד נמי אסור דומיא דעוף וגבינה דאיכא למgor ביה עליליה אטו אכילה, וקאמר כיוצא בו, אלמא אכילת זב וובנה נמי על שלוחן אחד אסור כי האיך. מיהו אתחזוי לנו שם הפרישה מפה אחרת לעצמה עפ"י שהותה אוכלת על השלוחן מותר, רהא איכא הכירא להרחקה. והכי בגוג עלמא נמי לבשר וגבינה.

אמר ר' יצחק בר' חנינא אמר רב הונא כל מלאכות שהאשה עושה לבעה נדרה עושה לבעה חז' מומיגת והcosa והצעת המטה והרחצת פניו וידיו ורגלו מזינה <sup>פסחים טט</sup>. דיביתחו דשומואל מחולפה מידא דימינא לירדא דשומואלא, משום הזכירא. אבוי מנוח ליה אבי סידיא. הצעת המטה, לא אמרינן אלא בפנוי אבל שלא בפנוי לית לנו בות.

כתב ר' ז"ל רכל הנני מיל' בימי ליבוניהו אבל בימי נדותן אסור. ובולחו  
רבותות לא איפגלי בהא מלטה מיד'. יושמא הכירה אותו מה שראה בתורת  
כהנים בסדר ויקרא בפרשיות או נשך כי ותגע. טומאתה לרבות זביס וזבות נדות  
הייילודות אין לי אלא ימי חומרג', ימי קולן מניין, תיל לבל טומאותנו. וממשע לעיה  
מהובא דאייבא ימי קולא ביום זובה, ומאי נינדו ימי ליבון. אלמא דמקילין בהז  
טפי מימי הראידה, ולאו מלטה היא. אדם בן גבי זב ונדה יוולהט מא ימי קולא  
משבחת בהו, אלא הקולא השווה בכולן הם הימים שאין דואין רם, ומי  
החוורראם הם הימים דרוואים דם מפני שהם טמאים וטומאה יוראה מגופם, אבל  
לענין אחר אין בינויהם שום הפרש. ולפי דעת הומרא דאיתו לידי קולא היא  
דרקא מיקל בימי לבון טפי מימי נדה ואתי לולזולי בהו טפי, ואין ראוי לעשות

**ה** **7**תניא בנדרים פרק שני ו אל תרבה שיחה עם האשה שסופר בא לידי ניאוף. ר' אחא בר' יאסיה אומר כל הצופה בנשים סוף בא לידי עבירה, וכל המסתכל בעקבות של אשה והוין לו בנים שאין מוחוגנים. אמר רב יוסף ובאשתו נהה אמר רבי שמואון בן לקיש, עקבה דתקני, מקום הטנופת שהוא מכובן כנגד יעקב. יש מפרשין דהוא דריש לkish אודרב יוסף אמר ולקלאל קאמר, וראפילו באשתו נהה לא מעינש בוננים שאין מוחוגנים אלא במקומות הטנופת. ו"י"

שינוי מהדורות

- “עַמְלָקָה וּכְרִי... צָו אֶפְרַעַם לִימֹד כְּמַזְגּוֹת אֲלֹמָנוֹת (ל’).”  
לנמש תדרשו נו  
בתגובה לאשׁוֹר. כן היה צערת הוהלמה ורבינו מפאצ'יס ב’  
מאשאצ'יס ונאכ'ן, יונ' ברוך, ובו נועמת קאנט, יונ' ווהלמה  
בנטשוויטש ונאכ'ן, יונ' ברוך, ובו נועמת קאנט, יונ' ווהלמה

את התבוננה • ומי שבעלה לא יונסב והווא דם מהתה השטיש . הנעל עות נמתה בשוד כל אשוה אשוש להונט ראה . רגילה עונה יומם אל בז'וות קביעין שיאיו קביז אסורה . לובעליה כלאותה לעילו רגילה לאוותה . ובטה עונה יומם אל ראה . רגילה להראות בז'וות כלאורה רגילה לארוח רגילה לאורה ליללה . דרבך זה מרבדן רוא

תְּלִימָדָה בְּבֵית-הַמִּזְבֵּחַ





בְּדָעַתְּרוֹת

卷之三

אֶל אֵם יוֹצֵל הַבָּעֵל לְעִמָּד עַל אֲשֶׁר בְּשָׂעָת צְבָא לְתָה וְלִטְיָע →

השורבה שלום לבבון אהובי לאלהך ההוראה הרבי המוטשלל מורה יהול נרע' מארע רק' ק' ש' יי'ג.

מִן קְרֵב טָהוֹת וְאַמְּלָאָה לְאַמְּלָאָה  
חֲסִינָה מְלָאָה וְאַמְּלָאָה קְרֵב  
לְאַמְּלָאָה קְרֵב קְרֵב קְרֵב.

וְהָרָא אֶל־יִשְׂרָאֵל כְּלֹמְדָה  
בְּנֵי־עַמּוֹת וְבְנֵי־עַמּוֹת  
בְּנֵי־עַמּוֹת וְבְנֵי־עַמּוֹת

לְאַבָּא כְּפָרָה אֶת־עֲמָקָם אֶת־עֲמָקָם

7

קומה פנאי איה דעה שאלת קבב - קבב

卷之三

תישירב לארן גאנז דאלאס לארן דאלאס רב מעולם כבוי און, וויליאם דאלאס  
דרארי השאנט'ר טומאס לארן דאלאס מילוי. פון וויליאם כבוי אונדז'ן, וויליאם  
ויליאם קאנט'ר

三

ההמג'ור בצד' הר'ש שם ר' לרשי' בגדה דף ג' י'א'ב  
אוili יש להוציא לאסיך בשビル ה' לאש עם אשחו  
נדלה אך שלאל דמו כל דיני טומאה לדיני אסיך  
משמות שאין בהן עצין וgam לא עניין רגולות  
שייצטרבו היכר אין ההמצאי להרים משאנטה  
יכבדות ולגורוד מטעות כבודות וכבודמה, מ"מ יש להוש  
מ'אי'ב ה'ז' ובן לשון ה'ע' סימן ב'א' שיעיר ב'  
לא תלכנה בנוג' ישראל פושעת ראש בשול', נאם  
גם בbijת ה'יתה אסורה תלק גדול בשעה יהוד  
מרביית ולטמעים וג' יוטר משילשים לא היה שיר  
שענתרות שענתרות רגיל בהן תמיד הוא גודל  
שאין לאטורה עלייה, וג' לשון הדיטור הא נגמר  
בבחובות ד' ע'ב אהורה לבנות ישראל יצאו  
בראש', ולשון הרמב'ם פ'כ' מאישות  
יוצאה בשוק ושרע' ואשה גלו' ולשון הרמב'ם פ'כ'א  
מ'אי'ב ה'ז' ובן לשון ה'ע' סימן ב'א' שיעיר ב'

כל המהמאות בענינים אלו מושבה ואם אפשר באפשרות שמלת היה טוב לההמיאר. ובכלל מסתבר לדינן הוא רק בנסיבות שהשווים שבח שאטס לבעל לסתה. רק בעלה או בשאיו שום איש נאכ' רגילהות להויה מלובשתו. ולא מסתבר כלל דיהירה הכוונה למוקמו התם. המשווים בשוק ובפנגי איגשי אהדרין שיריבותו לסתה בעניות ית'ר' אך סטוב לההמיאר באין טוב ושלוט כי בענינים אלו דוחמיאר משובב.

କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର  
କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର

בואה משווים השותה גראן.

הזהר בלבבם מהאות דרבובא ודרובא ניבר מהמצחית הלאוות שעל להלך אראד איה הווא ילא נתקן כלום במה שגדמל שם גשבי, זולק גשבי, וכ"ש לנטמירין ואך רהיהיג הא מושבנה גומ"א מושבנה ליבא משום מוחק ובהתב, ובחד שנדקע לא אונשה עי"ז וה, אבל מסתגר דאיין זה תלי בונגון לאוועז אונשייל ולפערתון ליילא משום מוחק ובהתב, ובחד שנדקע לא האותיות והשביל להשלימים האותיות ואמ הוא באוטן

שכונת העמירים בעצם ליזע אך לקלרא יש לאסא  
אך להמתירין שם, אבל אין להו שטמא שרוב  
אותיה ניכנות מгалק און.

גינויו נקבע שם חיויש מהורה אסורה לזרוק לאשפה. מראיה מתקנות ואנשׁוּם שנטהו איה דבר אבל רק בסוגים שלא בז' זה אלא מי שנותם

א' ט' ע' ט'



שפתחה אין עשות מלאות אלו. העולה עמו  
יונגה יורדת עמו, והכי ממש מעירובלים<sup>12</sup>.  
ברטלי החם אמר ר' שמואל בר רב יצחק לא סוף  
בר הניסחה אלא ראייה להנисה בהירה, דתניא  
שעוולת עמו ואני יורדת עמו. וכחותסתפה<sup>13</sup>  
ニיא, אcht שהניסחה לו משללה ואחת שהניסחה  
ומשלו.

ומואל מחליפן ליה בשמאל<sup>14</sup>. פ', דמזוגא ליה  
וכמןחא קמיה בשמאל דידה.

ואנו בה גשׁוּבָּה ורְבָּהָרָה לְאַלְפָּה וְעַרְבָּה<sup>15</sup>

נוג בנה, נשאלו ה' ר' מאיר ע' אדרון. ואומר ט' פירשו דמיות כוס או רוחה דמליחא נקם, וה' שאר דברים שאסור ליטול ממנה בימי נודה, [ר' מיהה ע' ישג'ו מותר בשאר דבריהם אפילו בימי נודחתה]. מה שהן במצוות כוס ע' וכו' ראיו לנו הגו. וכתבו בתוספות ע' דרישות בכוס אחד שניהם בזזה אחר זה אין לאסורו, וע' ג' דלא יכול הזכ עם הזוכה על השלחן ע'. שני הטעמים וכדי הדרי אכללי ע', אבל הכא בשעה שהוא שותה אינה

חידושים הריטב"א

חיבוהו אלא קמי אורה ופרוח דלא קביע, זצ'ע. והקשו בתופסותיו, והתא כי ליכא אלוא ויאלחורה היה טורחת לדידיה ולדריה ולארחי ופרוחי, וכ"ש הילא ואילא תורתי ומוצי למימר הא איכא איתחא אחריתוי בחירקאי. וחירצון. דמציא למימר נפש ביתה נפשי אורה ופרוחי, ואע"ג רכתרו הכל פרך למא ליה עיליות איתחא אחריתוי לאורה ופרוחי ומושני נפשי ביהוא נפשי אורה ופרוחי, דמשמעו דעת השתא לא הוה יעדין ההוא טעמא, ה"מ בשלש, והוה סבר' דרכון דaicא תלת מסעין האחדרי, אבל בשתיים לעולם הוה דעתן דנפיש ואמא"י לא תסבורה מהא דתנייא כו' עד ואמר שמואל ולכח בר"מ בגזרתו. פ"ז, והכא נמי איתן לנ מגזר וביני נחנה בה למינקה. ואיכא למדיק, קשייא הלכתא אללהכחא, דהכא ק"ל מות מות גמלחו אסור שמא תגמלנו קודס זמן, הא לא או כי הוה מותר, ואילו החט ק"ל דהלהכח בר"מ בגזרתו, וחלמודרא מדרמי להאה חדורי, ורב נחמן שוא הכא לבני ריש גלואת, ולא גור ביה רבי ריש גלואת אוינו אישיש דעלמא. והנכוון כזה מה שתירצ'ו בתופסותיך, זכ' גוזר' הני מיל'י במילאתך אלא מיניכר לעלמא, נגן החט גבוי קטנה ועקרת אשיג'ה כל גלואת, וזהו מה שאלתך עתה, זכ' גוזר'

[ס. א.] משום דבריו לה קמי אוורי ופּרְחֵי מאן טוֹרָה. ודייקרי רבנן זל'}. דמההא שמעין שהיא חייכת לטורוח לפני כל בני הבית הסטומוכין עליון, וזה דארמיין לקמן! איננו כופה לעמדור לפני אכינו ולפניהם בנו, ה참 בבן שאיננו סמך עליו. ושם לא

ועיע ברומו לעיל נט, ב' סדרה ג'ירות, אכל דעת תורה  
בשיטמיך דאיינה חוויה, וע"ז מליכ' פ'כ' מאשות הד'ג'ו  
ובכ' ש' פ' סקי' מש'כ' בזו. 2 ס. ב. 3 לפניו  
לייחא. 4 נ'ג' כ'יל, ולפנינו: ה'כינה. 5 ב'דיה  
שואריה, שנון לישן. 6 ע'ס' ש'ם. 7 בע'ג' נ'י ה'ר'וי, גאנוים (ואַהֲרֹן  
ה'כין ל'ם ב'ק'א). 8 מ'ת' ב'דיה ואחרת ר'ש'ב'א, ר'אי' (ולעיל  
או'צ'ה'ג' ע'מ' 17), וט' ב'דיה ואחרת ר'ש'ב'א, ר'אי' (ולעיל  
ונ. ב.). ב'ר'וי ו/or, וכן ב'כ'ם הגירוס: שמאזה לו  
משלל, והוא בע' נ'י ר'בו, אכל לפנינו: שמאזה לו  
משללה, והוא הע' 10. 8 היא הגירוס שלפנינו (אלא  
לפפני): תנא, ולפ'יו לא מירוח טיעטה כלל.  
9 וא'ראות צ'יל: שצמצמה, והע' הע' הטומכה.  
10 חמוץ' באך, והוא פרישן ל'ג'ריזה'נו "עמ'צ'מה", והוא  
שרוגה זחתה. 11 י'ש השב'א, ר'ין [ר'ינו כה, ב'] ו/or יהונט נ'ג' ח'ה,  
ור'ר'ן. 12 ב'ג'ריזה'נו וה'ר'ן בחשובה נח וכ'יפ' בש'ו'ס' י'ג, וע'ע'  
בכ'ם פ'ג' מא' מגושון'ה ה'כין, תש'ר מיימני לה'ל א'ישות  
ס'ס' י'ס' כ'ד והגוזה מרדכי ס' רפט. 42 א'י' למ' נחכוון  
דר'בנן, וכ'ה דעת הרשכ'א א'ן, וה'ר'ן גם בשיטה לר'ין  
ור'ר'ן.

א רקתני ב"ש אומר' שמי שבחות וב"ה אמר' בת א' פרשי זל", שהודיה שבת את או שמי בחות. אבל אם הודיעו יותר לא מהן. והינו אמרין בגמרא מחלוקת במפרש, כלומר שפירש בת אחת. לב"ה או שמי שבחות לב"ש. ולא היורה, חרואה דלישנא ומתניתין לא דרייך ה כי, ועוד דרוהו ליה כאותם הנאות חמשוי עלייך. ובירושלמי' הקשו מזו לעז, ותירצחו מן במדורה מעא פח לנורו, וזה פריש לנו תנא שאם הודיע יותר משבת את לב"ה או שמי לב"ש לא מתניתן כלל, וכ"ש כשהדריה סחט דמשמע על נססי בלבד.

כב, א] אוֹרֶחֶד דְּמִילָתָא כָּמָה. פַּרְשֵׁי ז' ו' ל', של שא עליו חטא, ואית' אם כן היין שהה רב' קייבא יב' שנה ברשותו. ויש מתרוצין "דרכה פועלם קיים", אבל תלמידים כל שנותה לו ישות אין כאן נשיאות חטא. ואחריהם מתרוצין, אפילו למלמוד חורה יש נשיאות חטא, כדפרש"ז זל' לקמן" שאני החט דאייכא רוחה יתייא מה שайнן כן ליטצא לתלמוד חורה לדיליכא רוחה בתייא, והיהיך דר' עקיבא שעניא הא שפתקן כמה בשעת קרעין. וזה יותר נכון. ואחריהם מירשו אוֹרֶחֶד דְּמִילָתָא כמה אם נתנה לו רשות מהם بلا קביעות זמן כמה יהיה סתום וגם זה כתה.

כלכל דבר המחקות הבא הוייזאת חדש בחישוב גוריא למספר מדש. וזהו כי הי"ב נציבים העמידו בראויים לכל חדש נשנה. פ"ז, דע"ג DunninaDKRא בעשר נציגים העש שהעמיד שלמה, ולפומ' פשיטה לא הרה אתוד מהם עמוד חז' לבתו אלא החודש בשנה,aca לישנא טירא ר'יק', דלא היה מכתב אלא המשרתים את המלך בכל דבר מהמלחמות לכל חדש נשנה, אלא ודאי מתקאמו הבהאה והוייזאת חדש בחישוב ממשע שהיה חוויה.

המורי, ע"ש ובהערות. 57 מכאן ועד סופה של א' עד מהירות. 58 בד"ה אורה, וכו' מדברי הר' מגיאס. 59 בדלקמן סב. ב. 60 ב"כ הרשב"א בפ"ז החדרון, וכיה' ברץ, וכיה' בתוס' ר'יה אלא בשם ר' ר' יוסי כתבו החותם בפיו הראשון (ונא' שם כתוב שאן). ושם הבהיר לו מהירושלמי, והוא שכתב בש"ג האבידי שפ"א דעתם דתוורם אומנוון, (ופי' זה הבהיר בראב"א ע"ש). ועדי' בע"ש ע"ו קפ"א. 62 ציל' בדורש' לבקן, גורל דמזרט'ו' לבקן אדייא רוח בית משם דהנא. לא פבענלים קמיין, ועי' משכ' בד' החדרון. 63 הרא"ה בהידושים.

א רתקני כי יש אומרי' שתי שבנות וביה אומרי'  
בת' א' פרשי' זיל', שהדריה שכת אתת או שתי  
בחות, אבל אם הדירה יותר לא תמחין. והיינו  
אומרין בגמרא מחלוקת במפרש, כלומר שפירש  
בת' אתת. לב"ה או שתי שבנות ל"ב"ש. ולא  
תיקו, חדא דליישנא דמתניתין לא דיק הכי, ועוד  
אי' היכי אמר שמואל רבצחים נמי חמthin שמא  
וואצאח חמם לרבען. והוא פריש לן חנא שאם הדירה

המידור משבת את אשתו מליהנות לו עד ל' ים עמידר  
לכעוס וימצא פח לנדרו, הלך תחמיין שבת את  
לאלחר, ושומואל אמר דאפיילו בסחט שמא יסור  
לכעוס וימצא פח לנדרו, והוא דמיית' הכא היא דתנן  
לב' ה' ושותים לב' ש. והוא דמיית' הכא היא דתנן  
המידור את אשתו מליהנות לו עד ל' ים עמידר  
לאלחר, ונשאלה אשרברגרה ער בע' יות היבא

פָּרוֹס שְׁפָעָמִים וְשֶׁבֶת שְׁמַוֵּת נִמְיָן לְיִתְאָה מַטָּעָמָה דָּמָרָן, וּהָלַל לְמַתְנֵי הַמְּדִיר אֲתָא  
אֲשֶׁר מַלְיָה נֹתָן לְאַיִל יְמִין, אֲלָא וְדָאִי הַפָּ'.  
הַמְּדִיר אֲתָא אֲשֶׁר מַלְיָה נֹתָן לְעַמְּדָר פָּרָנס עַד לֵי  
יְמִין, וְאַבְּגִיאוּ בְּשִׂמְחָה אֶם שְׁקָבָע זָמֵן לְנִדְרָה  
או אֲפִילוּ כְּשָׂהָדִירָה סָטָם. וְכֵן נְדָרָה פִּי  
בִּירוּשָׁלָמִי.

48 ראה בדור המתחיל ב'ש. 49 כרעת הריא"ה בחידושו  
להלן עא, א, ולווה. הפסים בונמי זיוס'ean, אבל  
דעת הרשב"א להלן שם ותיר"ז ומאיירן און דום במוניין  
לומן מזרחה יציא. 50 כרעת מליחות  
51 ברשב"א שם כתוב איפכא: מדרקיינו לעי' יומן משמעו  
שנזכר בה מפורש עי' יומן, ראי לא האיל מליחוני עטמך  
פראנס לעי' מכאנן ואילן יציא. 52 פז"ה א"א, עז'  
ברשב"א ורואה הגיל ש商量רשן חווילשלי כי"ב  
קיטוון. 53 כרעת מליחותן, כן להלן ע. א ר' דין  
המוניין. 54 להלן ע. ב. 55 ראה ברכבו לעיל דינ'ה. א' דין  
דרגן. 56 פז"ה א', והוגב גם ברכבו להלן ע. א ר' דין

דינין בדבר, דבמלואcost הגדרות והוריגלות אם נדרה לא חיל נדרה, וכדומהין לעיל כופת ומיניקתו; ובשאר מלואcost קטנות חיל נדרה, ואם היא מלאכה וזרירה תעא כלא בתחוםה, ואם לאו כופת הבעל בדברים אחרים".  
איכא בינויה שפחות. פר"ת ז"ל, שפחות ושכגגו שהו באמצע כמו שפחות, והיינו אפר גרבלה, דבשאוב השם ע"ש, ואשר מושבם של בתי-

[סא, ב] גורסת רשיי ויל אינו כופה היי, ליתון תבן לפני בהחמו, אבל כופה ליתון [תבן] לפני בקרו. וכי זילוי, בהמתו כמו סוטים שצוהלין ופוזין בימה ושם הובאו לידי דרביה, אבל בקרו אין לחוש לכך. ואחריהם פירשו. דבמהתו היינו שעומדת לריבכה עלייה, אבל בברקו כופה לפיה שהיא עומדת לצרבי היבת. כי רוח תבאות בכח שוויי, וחיבת לטורת בו כוון שיש בו חמי נפש. ואיכא מידייך מהא דונגיא בפרק בהרא גידורים, נדרה שלא תחן תבן. [ויש גורטיסין] לא ליתון [תבן] פני בקרו, ואין צרייך למחוק הגירסאות, דמשם דרא מללאכות קטנות שאינן צרייך לה כל כך. לא אלמה לשכובודה דלא חיה חולול נדרה. וכי וכההיא שאמרנו נדרה שלא תארוג בגדים לבנים לבונה חזא שלא בכוכבה. מ"מ חילא נדרה, ומיזיו החם שהחוץן יותר גודל קנטה בחותבה, אבל הכא לא קנסותה בכתוכה אלא כופה המכעל ממשנתה במוניותה ובכיצא בז. ומזמא שולשה



בְּאַלְמָנָה אֶסְתֵּר בְּאַלְמָנָה

עליהם מצאות שרבידים חיים בהם יאזור מלול העכברים ולכל ישראלי לא באו. לפיכך הפשטה אסורה לבן הורין . אוד עפיהו ואחד שפהות הבר ובהא על השפהה בגין מדרות מדרבי סופרים . שחרי בתרוחה שחדון נודע

11

תביעות רם



וושם מוחר מאחר שיש שני בורות נסוח און ה' ע"א [ב] אמרין ← מלאכה שהאה עשרה בבעל נדה עשה לבעל נדה ממנה הבס חזען והאה פ' מ' מידת הבט נושא ל' אבל מונה בלא ומשנה פ' י' ו' ו' ג' מ' מידת הבט נושא ל' אבל מונה בלא ומשנה פ' י' ו' ג' מ' מידת הבט נושא לאן אוירן דיאו שוק החם בראמון [ב] מלפה לה צהמאל, ולה נושא לאן אוירן בזשנה הבט מונין הבט מדן שאן אמר לאן כשבותה זד מונה והושנתם בם קבורה כל' שאן אבל ברשותה שאן ריבוט שאל' מלפה בנט מונה מותרת [א' ב'] אך לא ידע במרות. הגעתו להשתתף אמריא שאן בגנו שירא [ג' ו' א' ב'] שהחבירו בנדת יותר משאר עירות לעין אבל השעה, לעין יותר והקלו בו שאמר משאר [א' ב'] עירות מוחר בגדה אמריא בנט ה' ע' [ב' ב'] אבל וואה אבון לאן אבון [א' ב'] אמריתו שיר להתייחד עם וב' טעמא [א' ב'] שא אפשר שלא ליהו עט עט לאן גוז ואון גוזה ואון להזבון אלא אמר תב נצברין יובל' יעדת בת. ואע' יותר אמר מוחריא באשר גוז ואון גוזה ואון [ג' ב'] ובכטחין [ג' ב'] וכטחין [ג' ב'] כי מוכן אונך כי אונך כי מודיע עט גוז ואון מודיע עט כל' שעיות שאן למ' וזרט דומיא אדמא אבל נדה של ה' ע' [א' ב'] ובמה מציק און למד וראט דומה ט'

四

יונתן גולדמן

三  
四

四

בכפיו ומוקם:  
הממסת שעוזה אבל היבנה  
המצעת האל דוד היבנה שרי. ושללה בטני הכל מוחר אבilio  
והכסנתה שיש בו מורה ואינו דוד היבנה מהו ר' פניר ידרו  
ההיא יודע שהריה מצעת אותה: יג ובשם שאסורה למשוג לו כך והוא אשור למשוג  
ורוגלו אבילו איןנה נגעה בו: יג ובשם שאסורה למשוג לו כך והוא אשור למשוג  
ונגדות מתחזקם (בצ'ו) בדינען ענאי (וישם טעם ק' בדינען ענאי)  
הן יתרכז ברכיה

דראש

三

הנתקן נסב בזאת כי לא היה מושג עליון של מושג תחתון.

ମାନ୍ଦିର ପାଇଁ କଥା ହେଲା କିମ୍ବା କଥା ହେଲା କିମ୍ବା କଥା ହେଲା କିମ୍ବା

“**କାହାରେ ପାଇଲା ତାହାର ମାନ୍ଦିଲା**”  
ଏହାରେ ପାଇଲା ତାହାର ମାନ୍ଦିଲା

**פְּרִישָׁה** (\*) וזה לא لكم בancock העניר סימן] כ"א (ט"ז):

**ד' רישא** ובו יסתהכ עטפיו בענבה ויא בא כל המקומות ורכז. הא דרבנן מאין עיקב מה מוקם התווך הענין רוזה למולן שווא מבוון גבר מוקם התווך אל-

**וְאַתָּה** תִּשְׁעַט בְּבֵית־יְהוָה וְאַתָּה תִּשְׁעַט בְּבֵית־יְהוָה:



כטבּע ענין לו דינעיב

בְּהַכְתִּיר כִּי אֶמְרָה, רֹב אֲקָל עַל שְׁמַאֵל  
שֶׁדֶר לִיה שְׁמַאֵל בְּסַא דְּרַבְתָּהוּ וְלֹא  
שְׁרַב לְבָנָיו יְמָרָן יְמָרָן, וְכֵן  
שְׁרַב לְבָנָיו יְמָרָן יְמָרָן, וְכֵן

וְעַתָּה :

וְהַעֲשֵׂנָה כִּי-כִי מִלְּמַדְתָּךְ וְמִמְּמַדְתָּךְ מִנְּמֹתֶךָ  
מִבְּרִית וְגַגְגָר, וְלֹא יַחֲנֵן מִלְּטָךְ וְכַמְּטָךְ נִמְתָּחָה וְנִגְּרָר  
סְוִוָּתָךְ וְלֹא גַּעֲנוּוּ כְּוֹתָה וְכַיְלָה סְמָעָתָךְ כְּמָעָתָךְ יִדְרָל  
מִתְּמַמְּלָאָתָךְ. וְתַּהֲרֵךְ וְתַּהֲרֵךְ כִּי-כִי מִלְּמַדְתָּךְ וְמִמְּמַדְתָּךְ מִנְּמֹתֶךָ

בנה מוגננת בכיסו גלגול רוח כה דלהה דקה מיליד כל  
כיסו וריה ממול נס יוכלק כי כהס ממסות זכריו דממי  
עליך, וכמי מלחין עטמי כלכ פאנגר כסוס פלא גרכיך עטמי.

**וְאַתָּה** תִּשְׁמַח  
**בְּעֵד** כָּל־**עֲמָקָם** וְכָל־**עֲמָקָם**

וְעַל-מִזְבֵּחַ תָּמִיד יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְעַל-יְהוָה  
יְהוָה קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מֶלֶךְ עָלָה  
מְלָאכָת הַמִּזְבֵּחַ וְעַל-מִזְבֵּחַ תָּמִיד  
וְעַל-מִזְבֵּחַ תָּמִיד יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְעַל-יְהוָה  
יְהוָה קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מֶלֶךְ עָלָה  
מְלָאכָת הַמִּזְבֵּחַ וְעַל-מִזְבֵּחַ תָּמִיד

בכוננותם רקע נסכוותם מילוקין טל יהו נט מען מאהנטן. וטול



מכתב כלה רבתי טק ראש

3

מלך מטבח כלו

**סלם מטבח כליה.** בעורת האל גורא עלילה. והגען נסוד קושיש רבתה. ייחוקי לפרש מסכת דרכ ארצ רבה

## מסכת כליה רבתיה והברית

פרק שני

כוב וב אהוא זיל לאטאלטן ז אטאה שקיבעה לה אטן לראייה באגנטה לאטוא  
לא ראיית, דאמיר עטאה זט זט דוב חיננא בר בָּהֵגָא אמר שמאל מניין לנדרה שטפוריה  
על עצמה שבאמור וספירה לה לדערתה. מיהו היכא דהווקה גדרה בשכנותיה  
בעזון ולשבשה מנא דהות לבשה בימי נחתה, ואמרה לבעליה טהורה אגנ, איניה  
גאנטען דאמר רב יזרואה זה הוהוקה זדה בשכנותיה לוייה עלייה משום גדרה,  
אל אמר כוואריא מסלען ליר. ותגע נמי וכחנותה בעפרק המורייך עז ומושטע גדרה.  
ואלשבען אי דירע נסמור עולויה, ואוקטוגןادرרב יהודא  
רכז און גונא לא מיטפער ליה למיטפער עולויה, אלמא לא מהימגנא. עזיז קאלאטען

לטירת לון לאברוועס באא מילטרא דמעש הא. מיהו זמי איסורא לא נפיך  
בטעמאנען בתורייזן להוואר אַדאָסֶר להסחט בעקב אשטו גדרה. וטון העקב  
במוקם המבוסה שבה שמא יבוא לדי הרגל. ואסור להסתבל בה  
בלמוד לבלהן מוקם הענופת עזע פשאנה בדרכ. ועד דיאכָא למינער גמי דלא פלייג אל מאה  
בבמוקום הענופת עזע פשאנה בדרכ. ועד תנייא אַזְעִיטָן  
בשבור התהיר ריאחו על פניכם לבלהן התהטא, יואתו על פניכם זו בישער,  
וואר מוקם לה הבי ומר מוקם לה הבי ותרוועייו שבראה להה בחרדי. ועד תנייא אַזְעִיטָן  
הטהיר התהטא מלמד שהגששה מביאה לירי יראיאת חטא, מאאן אמרן סימן יפה  
לארדם שעלא בעישן, אחרים אומרים כל המתבושים לא במרחה דהוא חוטא.  
עמלהה שטעהן איז לו בושת פוניט. ועד דקא מגירה יציר הרע בנפשיה כמרא שאנו

ג

Digitized by srujanika@gmail.com

לטביה בתקופה



למעל זה לא יתאפשר.

רבכטה ולא קבלת, וב' הגות יתבנא נרhot מודעא ליה בסאס דברכתא דלא  
שנתיא בסאס דברכתא, ראמבו מאר פסחא ומשגער לאגשי בירטן במתנה כי האכ'  
דנינהו לאר שלם, וב' שתי אתי ליר' הרגעל עבירה. והדר אמרה ליה טהורה  
אנ', אהיך היא ראיילעלא לגבאי. אמרה אי' שתייא קמיה אמעלה לא עבדא לא'  
ידען אשרדרה ניחלך דהשתיה אה. הדין דוא לישגנא לרבע אה. ואלא  
יקרא, אמרגא אשכחיה. ייכא אשכחיה. ישמעין מיניה, גנדרא אסורה למשות'  
וילא יונגן מאי טעמא, רהא הטעם לאן על פטורא ריביה הות אבל  
ויגברא. ולא יונגן רהא העט המטה שעוזא דרב' המבאי ליר' הדיגל צבירה  
וישלא בעניין הוה', ולהלא העט המטה שעוזא דרב' המבאי בעניין  
וופע'ה של לא בעניין מות. ווניל ראי איתה להא מלילא בעניין  
הטמן. והוא דאיתא, דכא מיהודה להו בסאס למשוח ולא משחר ליה ניזהלה ב'  
ברכה לאשחה שלא מדעת עצלה חביב מודה מגבוי שרעטו רעה עלייה, ר"א מפטון  
שיציר ברכה עלין. ומסתורא דלא שצ'ב כוס של  
מסומן דקא יהיב עיתיה עזולו. והכון תניא במסכת כליה וא' המשגר כוס של  
הגה מהויא סטא ושהיא אהיה נמי' בתורייה לויין בג'.

ପାତା ୫

卷之三

卷之三

בג"ז כללו נסירה ג"ה: ואנחנו דמיין בז' סדרת מלחמות

**הַלְּבָדֶן** מִתְּמֻמָּה וְמִתְּמֻמָּה כְּמַאוֹרֵךְ

୧୮

४८

**יעזר** בם דבורה (הנין בס"ר, ברכות) לא נבלט  
בטענו רבנן ר' ר' זעיר אמרת טענת מני עז, כמהו.

הנְּבָאָה בְּעֵדָה

三

U

25

१८४

אם הוא א) חולה ואין לו מי ישמשנו זולתה ב) מותרת לשימושו רק שתזהר כיורש שתוכל להזהר ג) מהדרכה פניו ידיו ונגלו והצעה המטה כפניהם:

שבט הלווי

לנגןليس hei ציוויל גאנען צלאקה מעיר ניט לה גס נהמאל יוס ז' עד זטמונז. ועי' מס'כ געלע קטעון זנדערן כלל רוחה צויס וקתה, וווען ליאן קשייף ז' (על זאכ'ס סק'ה).

סעיף טו

**א)** חולחה: גם מילוי ת hollow צו סכנה צו מקנה דבוקה לרגליה נלהם נחתם וממה פאכגטה, ונורו גזירות הגדלים כי סיין שרופה, וו"כ כל זה געלאמך דזוזה היין קימל וכומץ"כ זדרליך"ט געלאמך ולם נחמס, רק דלאכלה למ' נפקק כמיהוי סקמ"ע) נאקס מקורו מיס (מק"ס), מלען זעלן פאנטש גנדי נדוחה לוקין עלי' מוכס נדה. (צקט סלמי מ"ד קק"ז).

ש"ד סקי"ז. אחר ימי לבון וכור' פ"י לחי"ה  
כניינן דמק"כ מהר ימי לבון כוונתו מהר  
קונגענישו ימי הילעון ולמה מהר סכנער נגמלו, ע"ז  
בנ"ס דמקבר באנטרכו ביןין ביום צבאיין אל

ובזקן מולך וטוקמו נדה, ולין מי טיקומאנו וילכ' גנס הרכמה פניו ידיו וונגליו ולתקינו ולטאכיצו, כמתנו נטהמלויס לדס קוח חולה ציט צו קכינה ודעל מותה, וכטומת פלדער ז' (ט' ז' ז') מונטל דלעפלו היין צו מסנש לך להן מי טיקומאנו מאינו יכול לחוץ והס ייזנומוטו יגיט לדי מהלום מהו רום יומר כי כמולה ציט צו סכינה ומולכת, חילצן לכתמיטין חדעתה ע"י דבר האמפסיק כוננו, כפפות מדוי צהיל מגע צו גדרין וכטומת', להמנס ציט לאצטמלל כלל האיפטער לאטמאס ע"י חמד, וכן שאליט צמי אטנטוקט ר' לא-לכנית קוליס הפקטר ע"י מהלה, חילצן נכנית צהון עלה שרוי נס הרכמה חילצן רזי ע"י כפפות.

ב) מורה למשמעו: פ' כל סדרלים טלקוטיס ציימי נדמה וophysical בגיעת, לדמות מען נקען' לכתה מולה כחן דלקוט לנגן, כיין גראול חולה טלי, מון מדנלים טלאס דרייך גאנטן, אלין דאנלט נמענה אין עס פימר גולדקס ציימר גאנטן, ולל גאנזון כון ציין לך בסוף יוס פאנטייני זו הדרינו כצחותנה לטבול וכוי ממען כפם גאנטן, אלין דאנלט נמענה אין עס פימר גולדקס ציימר גאנטן.

יד כל אלו וההתקות צריך להרחיק בין ביום נורויה א) בין ביום לבונה שם כל ימי ספירה ב) ואין חלוק בכלל בין רואה ממש למצאת חתום: הגה ו"ק ולען נסמיין דמי ליטטה מעין מוקם מילא עם קמעלה (בגס כנמדי נסס לר'ת"ר) וכן ונגן נקל בוא ויק נסמיין:

שבט הלווי

ב) כוס של ברכה: אין כוס יומר קדשה אלא נזקומה שומרת וחייב צוותה לא וטהר טפילו בכוס מופחתה לה, וגם חמי נקלות מוגזת טהרה במקורה.

ג) כו"ם אחוי: "לְדוּקָה נִסְמָךְ בְּלַבְלָה קָרְבָּה" כמלה זו מזכירה מונחים כמו:  
 לפקפק במנג'ה זה, וופכ' לchein דזופטיס מען  
 כדי טעינה נגידתו הינו נמצא מוג'ה כלל מס' ה-  
 לח שפילה בענמיה כמיינגן, דזוכום קמנטה ח'  
 מען נcum גודלה הינו בככל מיזגה, וופכ' דוח'

(ד) מיוחד לה: פ"י נפרק בדף סרכט"ה  
לפוקי ריכם דקלה קמה ליiso האוו  
כך ותמייל ליiso נMRIה ליתן זה, עכ"ל, וכיינו  
בדין הוליקו כצמייד לה כום טלאז ד�ו נומן  
בדעמו עלי, אבל סוף וטמא מתקומם וחאכ"כ

וינטן

א) בין בימי ל'ובונה: כיוון שהיה טרם נקבעו, דס"ה דבימים סהמוציאים צעומודת לנוון ה"ז לארכמיק דטוי כפtha נקבע עד סהמכלנו בוליטוס סהמכלנו גבימכ. המ"ל דקיזיון להרבה

ב) ואין חילוק בכלל אלו בין רואה ממש למרזאתה בחרם: כמו בקד"ע (סק"כ) דמסתמע דקהלו על כל הנסיבות נתמין וא, ומ"נ, קניין או נטלתו ע"כ, מונסין אין זו נטלתו מותר לנתקה, ונתקה דנכחותם (עב.) מיתול דמס סופוקה נדה.

ג) אבל אם שותים הם מאותו הכולם ושתיית אידי אבחורייהו: נפטר"ס (פרק"ד)

ולמלול נצבה מוסס כמס ויליכ' מלוקום לדוחיימם, ו"ה דכלהמם וכוכונה דליך' מכם מילדות לרגען וכדמלמיין נכמה דוכמי מלי' מלוקום מכם מילדות, ולמלכני'ס (פ"ח מיל' קפהדרין פ"ג) יט' מכם מילדות כל' היוקוי לדיכנען, זלטס'ז ומטל'ס'ז (קמ"ה) חי' עפמאכ' צזוע'ע (ט' קפ"ג) דצגאומזקה נדה' ה' מאי' חוממלה, חי' י' דמייר' טה'מרס טמלה' חי' מסוס נדה' גמואיה, ה' נלה' דרכמי'ין מלוקום סמוי מתן חוממלה, וכדעל'ס'ז נז'ן' ז' דנטאטמו ציעיס'תלי, וגט'ל'ל'מות' מקרו' גס ציל'ג'ן.

בכך נסוגים נקייזות לנווגין יין נוכם שלחה וטיש לוקמת לעוממה, לדין וטאנוור כיוון שאנו

ר' פ

**באר הגולה**  
כד שם ברושב"ם:  
כה ציינתיו לעיל  
בריש הסימן:  
כו טור וככ'כ  
הרשב"א בטה"  
הקדשה:

אלא (קסב) אפילו (קסג) לשולח לה (קסד) כוס של יין (קסה) אסור לא שנא כוס של ברכה לא שנא כוס אחר (קסו) אם (קסט) הוא מיחיד לה (קסוח)<sup>ט</sup> אבל אם שותים הם מאוחה הкус (קסט) ושתייתם איה אבחורייזו (קע) ליתך בנה: יידי כל אלו ההארחות צריך להתרחק בין ביכי נדיותה (קעא) בין (קעב) בימי לבוגנה שהם כל ימי ספירותה<sup>ט</sup> ואין חלוק בכלל אלו בין

לכבות נגה סימן קצה

**הלוּכוֹת נוֹרָה סִימָן קַצָּה**  
**רפָּגָן**

נמה נקמפלס (כג' כמרדיי צקס ולהז'יכ) וכן וכונן לאקל' זוכ (קעה) ויט לאכמנילר<sup>(\*)</sup> : מז' (קען) \* באדר הנROLה  
 אם אם (קען) הוא חולה (קעה) וזה אין לו מי שישמשנו זולחה (קעת) \* מותדרת (קפ) לשמשו<sup>(\*\*)</sup> וכ' מהרשי'ל שאסטר גב'ור פושן ושותקכזו כל הקלחות וגוננו חרום על זה וכן המנוחים בשער החוויה קטנות ואוכלים בקנראה אוthon הוא גוטל וחוויה אחת וכן היא נוטלה חוויה אחת אס'ו:

ב' שם שם אבון הרא'אש בחשובה:

וְאָנֹרִים

הויא י' של הורק הין ביד שמאל שע"י השינוי מוחור בוה כהה כמש"כ בסוף י' ב"ה אשנותנו ע"ש, ואור שורך יין לנוס שלה נראת שיש בה הושטת הכות איסור שלו אפלוי מוסכטס עם ש"ס דוח שוכן כוון שמכ"ב כו"ס מוחור בשביבה ואפלוי ע"י שינוי יש להחמיר לשלהו ליפ"מ שמותחנקו. פלט מה מועל שוני באירוא שילוח ורוא א' גם בוה שניתנוה אalgo ורוא תוקנו משם והוה הכא שאהה מריקה לכוס שלה מן הכות שוחשייט לה בעלה נראת ולית בוה חSSH של איסור מינגת כוס שלא מצינו ק' אל בשווה מן הכות עצמוני שהחשיט לה בילה [ביבן בפינ' בס' קכ"ט] ובעמא דמלחה משוט דרכ' הג' לאודר חיבת הווא אנטומ ש' פט' להעתיק פא' יש בה יט' שילוח כוס שטעהו הווא מנוי שונון דעוזו עליה טמא לנזון וה אין הベル אס' שווה מן הכות עצמוני או אם מוקרי איזו או נור כוס אלה לאודר ראייה הין זהה מפואר בפנסטום: \* הא הווא חוליה וכו', וברב פעלים ח'ג' סימן י' ב' נשאל אם מוחור לאשת החוליה לטבול חוך ז' נקאים אחר מוחורת למשמן. אפללו באומות ענייני שימיש האסורים כשהוא בראי נcum (ט') להעתיק פט' ליהו לו לחתוך חוץ פט' מיזו וכוגן (ט') לשמשו בחמשי גופו כחותרת מנעל והונגעלו והלבשת בגדיו וחומר כפי האפשר שלא ליגע בו אפילו שבקין לה למיעדר היב אלآل חמשנו בטומה כמו שחויר הפקותים וטמא משום הדישין יין דער דבלגה שתגובה בו צור לבא עלי' על סך טבילה ז': טורתה למשמו. והנה מסתמימת לשון הפוקטים בה משמע לא' שמותר למשמו אך דבריהם שאינם ליטוך רפואתו גם אין במעיינעם חזש של הבדת החוליה אלא הורר לה למשמו בכל שטח ההורחה וריש לחתמי. (ט) ובפוקטם הובא בשם שנטקכטו הקהלה ועשו חרם על זה שלא לאכול עט שוכרים שם כל מקום בזאת שכבעי של ספרהה מוחור לו לאככל עמה ואף קצת מזוה איכא בבה כדי שחויריה לטבול כנ' וביין שעתידה לטבול איזו תילילאה אין להוש שיבא עכשו י' עכבר דלא שביך היירא ואוכיל איסור ואכל שען כשי מוחור לו לאככל עמה אחר השהילמה ספירהה (ומיידי כל זה כשי' בידה לה לטבול אבל עמה דלא שי' איזו שמיינעה שאינה כולה לטבול אסורה לאככל עמה דלא שי' בוה לומדר לא שביך היירא ואכל איסור) אטמנ (טט) הרבה פופסיקם כהבו שאין חלק כל בוה ועד שתטבול אסורה לאככל עמה ורש להחמיר כדרכיהם: (קע) אס' הדוא חוליה וכו' מוחורת ברא נcum (ט) להעתיק פט' ליהו לו לחתוך חוץ פט' מיזו וכוגן (ט') לשמשו בחמשי גופו כחותרת מנעל והונגעלו והלבשת בגדיו וחומר כפי האפשר שלא ליגע בו אפילו דורך בגדיו אטמנ כשריך לבק' (טט') מוחורת אף לנגן בו וכוגן שצץיך לה להקימו ולהשכיבו ולסמכבו וכחאי גונן (ועא' פ' שכשחיה חוליה אסורה לטבילה לעיג בה כדי להקימה להשכיביה לפני דעת והמחבר בסעף ט' ז' הכא שחכעל חוליה שרין טפי

עכבריה שכן יצורך מתרבר לעלי אבל כשותה בריא והוא חוליה אפשר שיפינסה וחזרה) ומכל מקום (ט"ז) יש לדקוק של אבל חעה בכשו ממש אלא חעה בהפסק מהה או שאර דבר אם אפשר בכך אמונתם גם הגייעה בבשורה ממש (ט"ז) מוחר כל שאיל אפשר בלא זה מסתימת הפסוקים ממשו שמהווים או בגנעה ע"פ שאינם נמליטים מהורש היכנה בנגיעה זו ומכל מקום ראי להם להיחס עתמת מזה כמי ואפשר: (קע"ז) הוא חוליה וכוי מותרת למשמו. ואפילו הוא חוליה (קע"ח) שכן סכנה אבל אם איינו חוליה ממש לו מיחוש וכואב בעלמא (ט"ז) אסורה לשמשו וזהו שאר אדם לעין הרוחות אללו: (קע"ח) ואין לו מי שישמשנו וולחה מותרת וכו'. אבל כל שאפשר לשמשו על ידי אחר אפילו על ידי איסור לה לשמשו ומכל מקום (ט"ז) אינם חייבים לשכור לו משמש: (קע"ט) מותרת למשמו. עיין בביבראות: (קע"כ) למשמש. והני מילוי בשימוש שיכול לעשוות בעצמו אבל בשימוש שיכול לעשוות בעצמו נרא (ט"כ) שאסור לה

ב'ו

ברוחם וכמוהם ע' במאגר העון נון מי יתפסנו נולמים וככלו ליכן רוחך בカリ יכול מטע מוח עליון:

השלחו

(קעה) ורש ליהחטיר. (ט) ובפוסקים הocab בשם המהירוש"ל שנתקבצו הקהילות ועשו חרם על זה שלא לאכל עם נשוחיהם בימי ליבונן והנה יש (טמ) סוכרים שמל' מקום ביום שבת עירא של ספר תורה מותר לו לאכל עמה ואף קצת מתה איכא שביעי של ספר תורה מותר כנ"ל וכן שריחתיה לטבול בזאתו בבה דידי שחחרציה לטבול כנ"ל וכן שריחתיה לטבול בזאתו ליללה אין שיבא עכשו י"ל וכן שריחתיה לטבול בזאתו לא שביק הח'ירא ואכליל איסורא וככל ושכן שמותר לו לאכול עמה אחר השילמה ספר תורה (ומידיו) כל ביצה ביצה לטבול אבל דלא שיק בזאתו מניעת שאינה יכולת לטבול אסורה לאכול עמה דלא שיק בזאתו לומר דלא שביק הח'ירא ואכליל איסורא (אמנם) (טט) הרבה פוסקים חתבו שאין חלק כלל בזאת ועוד שטהטבול אסורה לאכול עמה ויש להחמיר כדבריהם: (קענו) אם הוא חולה וכו' מורהות קשושן. אפלו באורות ענייני שימוש האסורים כשחאה בראי נון (טז) להוציאת חפץ מירה לירוא או לרקחת חפץ מיזן וכגון (טז) לשמשו בחמשי גופו כחדרה מנעל והונעלתו ולבלבשת בגדיין וחומר כמי האפשר שלא ליגע בו אפילו דורך נגידו אמנם בשוצריך לכך (טז) מורתה אף לנוגן בו וכגון שוצריך לה להקימו ולהשכיבו ולסמכו וכראוי גונן (נאע"פ טז) שכשחאה חולאה אסור לבעללה ליגע בה כדי להקמה ולהשכיבה לפני עיטה והמחבר בסעיף טז"ז הכא שהכעל חולה שרטין טפי

עכירה שאין יצור מתרבר עלינו אבל כשהוא בריא והוא ווילא איה תהייגע בכשו משלם אלא תשעה בהפסק מהה הוא שאר דבר אם שאי אפשר בלאה והמתנית הפסיקים ממשוע שמוחרים אז נמקום ראוי להם להיחס דעתם מזה כמי ואפשר: (קען) הוא זה בלבו סכינה אבל אם אין חוללה ממש אלא שיש לו מיחושគאות: (קעח) ואין לו מי שישמשנו וויליה מותרת וכיו' אבלו: (קעט) אסור להשתמש מכל מקום (קעט) אינם היבטים (קעט) לשמשו. והני מיili בשימוש שאינו יכול לעשותו בעצמו

ברדי הלחן

להיות נוון דעתו עלייה: (קסב) אפיקו לשלוח לה כוס של יין אפסו. ומשמע מכך מה הפסיקים שאסור כן אפילו מג אחר הין אין לחוך הכוון: (קסב) לשלוח לה כוס של יין אין אסור. ויש (לט) שכח שגדם כוס של שאר משקדים החשובים אסור לשולח לה ואינו מותר לשולח לה (לט) אלא כוס של מים ממש דלא חשיבי: (קסד) כוס של יין וכו'. אבל מיני מאכלים (לט) מותר לו לשולח אליה: (קסה) אסור. (ט) אפיקו של לא בפניה וכגון שהיא בחדר שני דאך (ט) שאינו דרך חיכבה כל כך כשבועשה כן שלא בפניה מכל מקרים אסור מטעם הניל' של שילוח הוכס גורם לו להיות נוון דעתו עלייה: (קסו) אם הוא מיזוח לה. פירוש שהיין שבכוס מיוחד בשבללה [ולא בעין שהכל בבללה] עצמו יהא מיוחד להשMISS שלhalt: (קסט) הוא מיזוח לה. וכןואה שאפיקו שלול נמה כמה כוסות כל שאשו החשכה לרובה אחד מהם אסור עזעפ' שלא יתיר אויה מהם יהא לאשוחן **א'** (קסט) אבל אם אשוחו והם מאחרו הוכס וששתה איזה איזה אברחיריהו לויית לו בה. פי' אם שלול כוס בכל הגמיצאים שיש לה בנה השוגם אשוחו שווה לה כוס (קסט) שבחת דוחה יוזח הנטוש בשבללה לא יבא מהו לירון דעתו עלייה יש (קסט) שבחת דוחה יוזח הנטוש ברבו את הנטוח ברבו מארחו גורם בתרבב לשלולו

כך לאשוחו בראן שלא מתיירח הynos לשוחה שללה לדר ולפי דבוריו כל שכן שמורר לו לשלוט הבוס אליליה אחר שוחה ממנה מי שהוא אחר ויש (פג) שכותב להחמיר אף זה ומורדר רק כשותפה האחירם לבא שליחות מידע אליה: (קפט) וחזרית ואזרחי אברזריהו ליה לן בה. ומולשן השוו"ע היה ממש קצץ שכן להחריר בה אלא אם כן האחרים שוחים מלה ודייליא שוחה אורהים ולא להייפך (טט) וזריך עזין בוה: (קע) ליה לן בה. ואע"פ שבאפקן זה מורה ונאמן הדין לשחתה המכובשת ייעב"ץ טימן קכני ישפה לאשה נדה של לא חשותה כל מוכס של ברכת המונן כי לעשות היכר בהו לנוזחה (קעכעה) בין בימי ליבונה שרים כל ימי ספרותה. וט לאחר שששלמו ימי ספירתה כל של לא טבלת צירכה להרגו בהרחקתו אלו וכמוהו שכותב המחבר בסעיף א' וענין בטමך בדברי הרם"א: (קעכ) ביום ליבונה. ואפלו שמה נכר פעםיה לבית הטבילה (טט). ואסדור רעלעה לשכוב על מיטה כמה שהזוכר לאיסור בוזה בסעיף ה' וזה שאן לחוש בוזה לעבריה כיון שהחיה טהורה בכואה לביותה אלא חילקו בכך ואסרו בכל ווגי עד שעת טבילה ממש: (קעג) ווי"א ראין להחמיר ביום ליבונה בענין איסור אכילה עמה בקערה. פי' דליעל בסעיף ג' איתח שאסורים לאכול יהוד על השלחן וכל שכן שאסורים לאכול מתוק קערעה אחת ובסבירותו להונע בקערה. ליש אומרים אלו שומר לאכול עמה ביום ליבונה אף בקערה אחת (וכל שכן על שלוחן אחד) ולחזרות לה קצץ חיבה בכוונה (טט) כדי שחרוצה לטבול בחישלים ימי ליבונה: (קעע) בענין איסור אכילה עטה בקערה. אבל כל שעדר הרוחקות השניות וכן מן והנוגחות גם ביום ליבונה בלבד עלמא ולא התירו לי"א אלו אלא לאכול עמה ביחיד כדי להזרות לה קצץ חיבת וכנ"ל

ازוניות

(ל'ו) וְזַה בָּאָתָה כִּי־בְּדָעַת כָּל־עֲשֵׂה מִמֶּנִּי וְזַה נְלֹמֵד כִּי־מִדְבָּרְיוֹ כְּסֵפִים יְחִי־יְהִי: (ל'ז) סָלָל מַלְעָן וְסָלָר צְוָה  
 (ל'ז) וְזַה בָּאָתָה כִּי־בְּדָעַת כָּל־עֲשֵׂה מִמֶּנִּי וְזַה נְלֹמֵד כִּי־מִדְבָּרְיוֹ כְּסֵפִים יְחִי־יְהִי: (ל'ז) וְזַה בָּאָתָה כִּי־בְּדָעַת כָּל־עֲשֵׂה מִמֶּנִּי וְזַה נְלֹמֵד כִּי־מִדְבָּרְיוֹ כְּסֵפִים יְחִי־יְהִי: (ל'ז) וְזַה בָּאָתָה כִּי־בְּדָעַת כָּל־עֲשֵׂה מִמֶּנִּי וְזַה נְלֹמֵד כִּי־מִדְבָּרְיוֹ כְּסֵפִים יְחִי־יְהִי:







